

Arrest

nr. 172 402 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met referentenummer 61536.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 91 790 van 20 november 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst met betrekking tot verzoekers staatsburgerschap vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat verzoeker als inwoner van de Krim, afgezien van het feit dat hij door de Oekraïense autoriteiten nog steeds als Oekraïens staatsburger wordt beschouwd, volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger wordt beschouwd, tenzij hij binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure heeft opgegeven, wat, zo luidt de beslissing, op basis van zijn verklaringen niet het geval blijkt. Wat betreft verzoekers vrees ten aanzien van de Russische Federatie blijkt, aldus de commissaris-generaal, uit zijn verklaringen dat hij nog steeds vasthoudt aan de problemen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag uiteengezet heeft en hij bij terugkeer naar de Krim omwille van dezelfde redenen nog steeds voor vervolging vreest, ditmaal echter vanwege de Russische autoriteiten die sinds de annexatie van de Krim in 2014 er het bewind voeren. Dienaangaande wordt benadrukt dat verzoekers eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid, en wordt erop gewezen dat deze beslissing in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers tweede asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een technische weigering omdat hij geen gevolg gaf aan de convocatie van de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de daartoe wettelijk voorziene termijn. Aangezien verzoeker in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van hem worden verwacht dat hij nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doch verzoeker brengt, aldus de commissaris-generaal, geen dergelijke elementen naar voren. Voorts wordt vastgesteld en geoordeeld dat gelet op het geheel van de vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde (politieke) profiel. Ook aan de persoonlijke problemen die verzoeker na de annexatie van de Krim door Rusland zou hebben gekend, kan, zo wordt vervolgens opgemerkt, geen geloof worden gehecht. Verder wordt o.a. ook nog opgemerkt dat verzoeker geen enkel medisch-psychologisch attest neerlegt ter staving van de door hem ingeroepen depressieve toestand. Daarnaast wordt vastgesteld dat de actuele veiligheidssituatie op de Krim waarvan verzoeker afkomstig is op geen enkele wijze wordt gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers vrees ten aanzien van Oekraïne, in welk verband hij in het kader van huidige asielaanvraag verklaart dat hij niet naar Oekraïne kan terugkeren omdat de Oekraïense autoriteiten hem mogelijk zullen inzetten in het heersende gewapende conflict en dat hij weigert deel te nemen aan de gewapende strijd in Oekraïne omdat hij vreest voor zijn eigen leven alsook omdat de Oekraïense autoriteiten in het verleden nooit stappen hebben ondernomen om de Krimtataren te helpen, wordt in de eerste plaats vastgesteld dat de door verzoeker dienaangaande voorgelegde kopie van een militaire convocatie een vervalsing betreft, en dat aan verzoekers verklaringen met betrekking tot dit document geen geloof kan worden gehecht. Voorts wordt gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen in principe niet kan aanzien worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming, aldus de commissaris-generaal die voorts opmerkt dat wat verzoekers motief betreft dat hij niet bereid is om te strijden voor de Oekraïense autoriteiten omdat zij in het verleden nooit stappen hebben ondernomen om de Krimtataren te helpen, dit motief geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming in zijn hoofde. Uit de door verzoeker aangereikte elementen blijkt, zo wordt vastgesteld, geenszins dat verzoekers overtuigingen dermate diepgeworteld zijn dat ze een dienstweigering ten aanzien van de Oekraïense autoriteiten kunnen wettigen. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er met uitzondering van de Donbas-regio, er elders in Oekraïne geen gewapend conflict aan de gang is en dat er bijgevolg actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker, aldus de commissaris-generaal, redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich elders in Oekraïne, buiten de conflictzone, vestigt. Gelet op verzoekers profiel kan, zo luidt het tevens, er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat hij voldoende redzaam is om zich ook elders in Oekraïne (buiten de Krim) te vestigen. Nergens uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt, zo wordt verder gesteld, dat er op Oekraïens grondgebied sprake zou zijn van (etnisch gemotiveerde) discriminatie van Krimtataren. Ofschoon het Commissariaat-generaal begrip heeft voor de huidige mogelijk precare situatie voor Krimtataren in de Krim moet, zo luidt de beslissing tot slot, benadrukt worden dat de louter Tataarse origine niet volstaat voor de toekenning van internationale bescherming en is verzoeker ertoe gehouden zijn persoonlijke vrees in concreto aannemelijk te maken, waar hij echter, zo besluit de commissaris-generaal, niet in slaagt. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te ontcrachten. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, stelt verzoekende partij vooreerst dat zij geen commentaar heeft op de beschikking, maar wijst zij er wel op dat zij afkomstig is van de Krim en problemen kent met de Russische autoriteiten en mogelijks gemobiliseerd zal worden. Wat het intern vestigingsalternatief betreft, wijst verzoekende partij erop dat zij omwille van haar etnische origine niet zomaar werk zal vinden en gediscrimineerd zal worden in een ander deel van Oekraïne. Zij besluit dat een intern vestigingsalternatief voor personen uit de Krim niet eenvoudig is.

Verzoekende partij haar betoog dat een intern vestigingsalternatief voor personen uit de Krim niet eenvoudig is en dat zij omwille van haar etnische origine niet zomaar werk zal vinden en gediscrimineerd zal worden, wijst de Raad er op dat in de beschikking het volgende wordt gesteld dienaangaande: *“Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er met uitzondering van de Donbas-regio, er elders in Oekraïne geen gewapend conflict aan de gang is en dat er bijgevolg actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker, aldus de commissaris-generaal, redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich elders in Oekraïne, buiten de conflictzone, vestigt. Gelet op verzoekers profiel kan, zo luidt het tevens, er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat hij voldoende redzaam is om zich ook elders in Oekraïne (buiten de Krim) te vestigen.”* Uit de bestreden beslissing blijkt voorts nog dat UNHCR aangeeft dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief op individuele basis dient onderzocht te worden. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de commissaris-generaal het profiel van verzoekende partij heeft onderzocht en toegelicht, en op basis van dit motief van oordeel is dat er voor verzoekende partij een intern vestigingsalternatief voorhanden is in Oekraïne. Verzoekende partij betwist en weerlegt de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier niet waaruit blijkt dat er op Oekraïens grondgebied geen sprake zou van (etnisch gemotiveerde) discriminatie van Krimtataren. Met de loutere bewering dat het voor haar omwille van haar etnische origine moeilijk zal zijn om werk te vinden en er veel discriminatie is en een intern vluchtalternatief niet mogelijk is, weerlegt verzoekende partij de beoordeling van haar profiel niet, noch ontkracht zij de informatie waarop de commissaris-generaal steunt.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot het zeer beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals o.a. met betrekking tot haar herkomst en vrees voor de Russische autoriteiten en mobilisatie, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 juni 2016 opgenomen grond. Ze geeft daarentegen/bovendien uitdrukkelijk aan geen commentaar te hebben op de beschikking.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS